

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

26. Dies Novemb. Voluntas est, quæ aut remuneratur pro bono, aut
condemnatur, pro malo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

nus sit proprium quam voluntas propria, nihil magis quam Divina, quidquid agit aut cupit, est divinum; at quam longe dispar est ratio illius, qui propriæ voluntati pertinaciter conniveret, eique in omnibus contumaciter arridet? Nam cum desideria, conatusque suos undique videat, vel imperi vel everti, vel impediti, multis illum necesse est doloribus impediri. Tum præterea, cum observet noxios quos erraviterores, insana, quæ excogitavit consilia, perniciosa, cui obsecundavit imprudentiam, jam eum hinc confundit pudor, inde invadit dolor & futuri mali involvit timor. Simus utinam Divinæ voluntatis implendæ tam studiosi, quam B. Magdalena de Pazzis, quæ, cum de ea loquebatur, à sensibus abducebatur, fuisse cum cœli delitiis ebria, in quadam ecstasi sic loqueretur: Probè nosti mi spōse, à primis annis desiderasse me placere tibi. Quod si nunc intelligerem velle te ut aternum apud inferos affligerer, hoc ipso momento, in ista me flammæ conjicerem: Tunc ad sorores couversa; non percipitis quantam suavitatem habeat sola hac vocula, voluntas Divina? Denique.

Deus, querit adorari, non sibi dona dari.

26. DIES NOVEMB.

Voluntas est, quæ aut remuneratur pro bono, aut condemnatur, pro malo. D. Chrysost. sup. Matth.

Felicitas homi-
nis, Deo se con-
formantis,

I. **F**ons ex quo manat omne in-
hominem bonum, vel ma-
lum, est voluntas. Hæc si
convertat se semper, ut ad solem heliotropium, ad
Dei voluntatem, cum Deus sit omne bonum, in
eam confluet cornucopia omnium bonorum. Quid
magis posset esse è re nostra quam artem repe-

risse semper faciendi, quod utilissimum est facienti? hanc artem reperit eamque callet, qui semper Dei voluntati obtemperat. Quid enim potest quis velle utilius sibi, quam quod vult Deus? Nam quod boni quid alteri velimus, id nascitur ex illius amore: est que hoc desiderium tanto intensius, quanto amor vehementior. Sicut igitur Deus sine ulla comparatione sinceris nos amat, quam amemus nos ipsi: ita plane, boni plus nobis vult & desiderat, quam ipsime velimus, aut desideremus. Inde vero errare non potest Deus in cognitione ejus, quod nobis conductus: quia Sapientia est infinita: neque providentia ipsius, ut nostra fallaciis ac lapsionibus multis est obnoxia, praeterquam quod, quid nobis expediat, ipsius et ignoramus. Quare, si falli nolumus, illius necesse est sequamur voluntatem, commodorum nostrorum sine ullo errandi periculo studiosissimam: idque infinitè magis quam optare possemus: in tantum ut nihil nobis sit utilius, quam id quod vult Deus: ideoque nisi nos ipsi oderimus, aliud quoque nihil velle debeamus. Ah! quot Christianos confundit Epicetus, cuius nos castigantis ista est ratio. (a) Mancipium nunquid aliud majus quam id quod magis conductus? quid autem conductus magis quam quod Deo visum est?

II. Quia vero duas Voluntas Divina partes complectitur; alteram, qua jubet nos aliquid facere. Alteram, qua jubet nos pati, ut dum nos ærumnis affigit, molestaque perpetuæ infligit, ideo considerare nos decet, Deum non infinitè modò bonum, ideoque bona nobis velle omnia, non infinitè modò sa-

Pars III.

Ooo

pien-

(a) L. 2. differt. c. 7.

piantem, ideoque nec in cognoscendo falli posse; verum & infinitè potentem esse, ita ut non sit adscribendum ejus imbecillitati, cum ejusmodi nos miseriis non eximit: quia utrumque illi a quo est promptum, & expeditum; verum quia probè nōrit, nobis conducere, eaque nos ad cœlum, quod optamus, manuducere pro eo, ac utilitatem nostram amat, singulari dispositione omnipotentiæ suæ, in iis nos attinere, easdemque nobis immittere, ut quantum inde uberrimum colligamus. Quid, quod talis, qui Divinæ voluntati est devotus, fruatur quasi cælo extra cælum? quid est enim beatitudo, nisi bonum quoddam indefessibile, & gaudium æternum? At non tali fruitur gaudio, qui Dei se conformat voluntati? cum gaudium, & bonum quod possidet, nonquam possit deficere; quandoquidem causa illius boni non deficiat. Sicut igitur Christus D. N. beatitudinem animæ inter acerbissimos etiam cruciatu- nuoquam amisit, sic qui cum Divina voluntate consentit, quantiscumque molestiis, doloribusque involvatur, pace illâ læti animi nunquam excidit, quia magis desiderat, amatque Dei voluntatem, quam propriam.

III. Hinc Sancto Abbatи Dioclæ, cœlestium deliciarum, quibus ejus animus redundabat, vis ingens risum ferè perpetuum commovebat. Rogatus igitur, cur frons illi semper esset ad hilaritatem exorrecta, ac perpetuò rideret, respondit: *Quia Christum à me nemo potest tollere.* Ita cui una est Dei, & propria voluntas, perpetuis incedat lætitiis, necesse est, veréque dicat: *Deum à me nemo tollere potest.* Lætitia illa tamest constans, & continua, ut hic coepit in omnem

ovemb. Novemb.

Tessera.

947

omnem æternitatem sit duratura : nec enim morte terminatur, aut interruptur, sed progreditur ex hac vita in alteram, ut ibi perennet æternum. Denique, si beatitudo est complementum omnium desideriorum, quanta est felicitas illius, qui nihil vult aliud, quam quod Deus. Videt hic talis expletam omnium desideriorum suorum expectationem : quidquid desideratur, quidquid desiderare potest, illud universum pro voto ipius, modo quodam admirabiliter semper impletur, quoniam suam voluntatem penitus abnegando, unamque & eandem voluntatem cum Deo habendo, hac ratione tantum proficit, ut semper faciat voluntatem suam, quæ sine dubio causa est lætitiae prorsus singularis : quod enim potest esse maius gaudium, quam impleri semper suum desiderium : præsertim cum sciat suum desiderium summè placere illi, qui est totus desiderabilis ? O quam dispar est hoc gaudium, cum illo altero gaudio, quod est plenum solliciti timoris, trépidæ anxietatis ? quia sequitur desideria cordis sui. Tale gaudium est æternae tristitiae præludium. Ad hoc alludit Poëta, dicens :

Hoc est consuetum, comitantur tristitia latum.

27. DIES NOVEMB.

Frustrè extra Deum quæritur, quod in illo solo inventur. S. Augustinus libr. Confess. cap. 12.

Deus est admis-
tibilis.

I. **U**t unum quæramus bonum, in quo sunt omnia bona ; deberet esse tota nostra occupatio, hoc officium, hoc gaudium ; hic labor noster, ad hoc invigilare decet intellectum
Ooo 2 nostrum,